

CHOĆBYM BYŁA SAFONĄ

choćbym wyballadowała dla niej niepojętą głębię nieba
z niepoliczonymi (jak jej piegi) srebrnymi gwiazdami
z rumianą Wenus i wszystkimi pierścieniami Saturna
(jako pierścionki z rubinami dla jej jasnych palców)
choćbym wysonetowała siedem oceanów (niemal) tak błękitnych jak jej oczy
i pustynię (prawie) tak gorącą jak jej rozognione serce
i każdą cząstkę światła zebrała piórem w równe rzędy liter, jedną po drugiej
niby słoneczne ziarna kawy
(i podała z mlekiem i cukrem, tak jak lubi)
dla niej byłby to zaledwie limeryk –
cała poezja tego świata i czerwień moich policzków to jest dla niej fraszka
czuje nie więcej niż siedemnaście sylab, jak w haiku
("przyjaźnimy się - nic więcej tu nie będzie - tak już zostanie")

mogę płakać: odować, pieśniować i hymnować
mogę modlić się, psalmując strofy długopisem przyłożonym do odcisku na moim środkowym
palcu
ona wciąż nie widzi, jak od niewypowiedzianych sylab drżą moje dłonie, gdy nie mogę jej
dotknąć
wciąż nie wie, że gdyby powiedziała choćby słowo
wyszeptalabym wszystkie rymy między jej imieniem a wyrazem "piękno"
prosto w jej różane usta
a każdy wiersz posłałabym jej jak mewę: wolny i biały

ale będę pisać treny, będę elegiować;
choćbym była Ostrowską, Pawlikowską-Jasnorzewską, Szymborską
albo nawet Safoną
to zawsze między nami będzie więcej niż *nic* i mniej niż *coś*
bo ona dla mnie jest aż *kobietą*
a ja dla niej *tylko* kobietą

DO MUZY (III)
EX SILENTIO

morze pragnie wciąż miasta
choć od zawsze mówi się, że falom przeznaczony jest piaszczysty brzeg

nocny motyl chce wciąż płomienia świecy
jak gdyby nie wiedział, co zrobi z jego skrzydłami ogień

ja wciąż grzeszę, grzeszę, grzeszę
jakbyś ty miała okazać się bramą do piekła

(bo w każdej z tych miękkich, niby bezkostnych chwil między sekundami myślę o tobie)

kiedy zmierzch skrada się na palcach i wszystko milczy
słowa powstają *ex silentio* -
jakby same z siebie;
może tak właśnie zaczynają się i
światy:
ciszą. trzema sylabami i dwoma słowami.
tobą, i może - być może - tym razem też mną.

kończą

DO MUZY (II)

coraz więcej długich niewysłanych listów
pomiędzy mną a tobą; liter i wersów
zbyt szczerych uśmiechów i zbyt szczerych gestów

coraz więcej rzucasz mi spojrzeń błękitnych
jak pary spadających gwiazd, nieuchwytnych
nie trwałych, kilka jasnych chwil aksamitnych

coraz więcej zbieram nie-nocnych nie-wyznań:
między ciemnością a dniem trwa zwiewny pół-świat
gdzie ty wszystko widzisz, choć ja nic nie przyznam

coraz więcej bezsennie myślę o tobie
jak wilk w pełni księżyca, gdy wiemy obie
że znów - pisząc do ciebie - nie zmrużę powiek

Czasami wieczność trwa tylko kilka sekund
Czasami tylko tyle, ile mrugnięcie
    Szarych, jak miejskie niebo tuż przed świtem, oczu
Tak szarych, że już sam nie wiem
    Czy były mi burzą, czy latarnią morską
Szarych, jak zapach dymu nadal wplątanego we włosy
Chociaż ognisko wypaliło się tuż po zmroku
Jak wiatr, który tu - ponad dachami - wie, jak mi przypomnieć, że
Nadal czuję ten szept gdzieś pod skórą
    Głęboko, między kośćmi, rozpuszczony we krwi
    Jak sól w oceanie

WRONY

Powiedz, czy czarna ziemia twoich rodzinnych stron
Chciała przyjąć z powrotem twoją czarną duszę?
Bo zanim dogoniło cię stado czarnych wron
Ucichło serce wypełnione czarnym pluszem
Kiedy wykopałeś sobie płytki, czarny grób
Kiedy ucałowałeś ją w czarny policzek.
Trzy suche wrzosa włożył w twoją dłoń czarny dziób
Niosąc czarne echo zapomnianych uliczek
I gdy twoje czarne płuca zajęły grzyby
I wreszcie przesiąknęłaś czarnym sokiem lasu
Oddałeś czarne kości - zegarowe tryby
I, co twoje od czarnego początku czasu
Wraca do czarnej ziemi twoich rodzinnych stron
A odciski twoich rąk zaciera czarny pył
Wiatr rozpędza twoje wierne stado czarnych wron
I zniknęłaś całkiem, jakby czarny deszcz cię zmył.